

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Paulina Adamska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 15 września 2016 r., 20 października 2016 r., 24 listopada 2016 r. i 20 listopada 2017 r. w W.,

sprawy **P. D.**, syna E. i T., urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 28 marca 2016 roku ok. godz. 12:03:59 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w § 27 ust. 1 RMISWiA w sprawie ZSD w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr rej. (...), jechał z prędkością 159 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 70 km/h wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 89 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 Nr 170 poz. 1393);

2. następnie kontynuując jazdę ok. godz. 12:04:09 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w § 27 ust. 1 RMISWiA w sprawie ZSD w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr rej. (...), jechał z prędkością 167 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 60 km/h wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 107 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 Nr 170 poz. 1393);

3. następnie kontynuując jazdę, na drodze publicznej skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w § 111 ust. 2 pkt 2 RMISWiA w sprawie ZSD w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr rej. (...), w celu uniknięcia kontroli, nie zastosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych podawanych przez funkcjonariusza Policji, poruszającego się radiowozem nieoznakowanym marki V. (...) o nr rej. (...), nakazującego zatrzymanie pojazdu,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 2 kw w zw. z § 111 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 Nr 170 poz. 1393);

4. następnie kontynuując jazdę w miejscu i czasie jak w pkt 3, naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1, 4 i 5 Pord, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr rej. (...), zmieniając zajmowany pas ruchu bez włączonego kierunkowskazu, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa innym pojazdom, jadącym po pasie, na który zamierzał wjechać, którzy chcąc uniknąć zderzenia gwałtownie hamowali. Czynem tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1, 4 i 5 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r., poz. 1137 ze zm.);

5. następnie kontynuując jazdę ok. godz. 12:04:39 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w § 27 ust. 1 RMISWiA w sprawie ZSD w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr rej. (...), jechał z prędkością 119 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 69 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 Nr 170 poz. 1393);

6. w dniu 28.03.2016 roku ok. godz. 12:10 na drodze publicznej, ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 23 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr rej. (...), nie posiadał przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem,

tj. o wykroczenie z art. 95 kw w zw. z art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r. poz. 1137 ze zm.);

I. obwinionego **P. D.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż jechał z prędkością 123,77 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 70 km/h wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 53,77 km/h, co stanowi wykroczenie z art. 92a kw oraz za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 6 części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 95 kw i za to na mocy art. 92a kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 700 (siedmiuset) złotych;

II. obwinionego P. D. uniewinnia od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 2-5 części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art. 118 § 1 i § 3 kpw, art. 627 kpk, art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw w zakresie uznanie obwinionego winnym zarzucanych mu czynów zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem opłaty, w pozostałym zakresie zwalniając obwinionego od kosztów sądowych, natomiast w zakresie uniewinnienia obwinionego od popełnienia zarzucanych mu czynów, na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 3015/16

UZASADNIENIE

P. D. został obwiniony o to, że:

w dniu 28 marca 2016 roku, ok. godz. 12:03:59 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w § 27 ust. 1 RMISWiA w sprawie ZSD, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr rej. (...), jechał z prędkością 159 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 70 km/h wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 89 km, tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002, Nr 170, poz. 1393);

następnie kontynuując jazdę, ok. godz. 12:04:09 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w § 27 ust. 1 RMISWiA w sprawie ZSD, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr rej. (...), jechał z prędkością 167 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 60 km/h wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 107 km, tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002, Nr 170, poz. 1393);

następnie kontynuując jazdę, na drodze publicznej skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w § 111 ust. 2 pkt 2 RMISWiA w sprawie ZSD, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr. rej. (...), w celu uniknięcia kontroli nie zastosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych podawanych przez funkcjonariusza policji, poruszającego się radiowozem nieoznakowanym marki V. (...) o nr. rej. (...), nakazującego zatrzymanie pojazdu, tj. za wykroczenie z art. 92 § 2 kw w zw. z § 111 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002, Nr 170, poz. 1393);

następnie kontynuując jazdę w miejscu i czasie jak w pkt. 3 naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1, 4 i 5 Pord, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr. rej. (...), zmieniając zajmowany pas ruchu bez włączonego kierunkowskazu, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa innym pojazdom, jadącym po pasie, na który zamierzał wjechać, którzy chcąc uniknąć zderzenia gwałtownie hamowali. Czynem tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1, 4 i 5 Ustawy z dn. 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, ze zm.),

następnie kontynuując jazdę ok. godz. 12:04:59 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w § 27 ust. 1 RMISWiA w sprawie ZSD, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr. rej. (...), jechał z prędkością 119 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 69 km, tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002, Nr 170, poz. 1393);

w dniu 28.03.2016 roku ok. godz. 12:10 na drodze publicznej ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 38 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o nr. rej. (...), nie posiadał przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem, tj. za wykroczenie z art. 95 kw w zw. z art. 38 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, ze zm.).

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2016 roku około godziny 12:00 w W. P. D. jechał motocyklem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...), od ulicy (...) w kierunku ulicy (...). Znajdujący się w tym rejonie patrol Policji, w składzie (...). G. oraz J. S. poruszał się nieoznakowanym radiowozem V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), na którego wyposażeniu znajdował się sprawny videorejestратор V. 2, o numerze fabrycznym 042, służący do pomiaru prędkości. Funkcjonariusze z patrolu zauważyli samochód, który poruszał się z nadmierną prędkością, wskazującą na niezastosowanie się do ograniczenia prędkości określonej znakiem B-33 „ograniczenie prędkości”, które w tym miejscu wynosiło 60 km/h. Wobec tego patrol Policji ruszył za kierującym motocyklem, jednocześnie dokonując pomiarów prędkości. W okolicach skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) funkcjonariusze uruchomili w radiowozie, zgodnie z przepisami, krótkotrwałe, niebieskie światło błyskowe i sygnał dźwiękowy o zmiennym tonie, celem wezwania kierującego S. do zatrzymania się. P. D. kontynuował jazdę ul. (...), gdzie przy wjeździe na Most P. został zatrzymany do kontroli, blokadą przez inny patrol Policji, który działał w porozumieniu z funkcjonariuszami jadącymi za obwinionym. Chwilę potem na miejsce zatrzymania dotarli funkcjonariusze M. G. oraz J. S.. W czasie kontroli stwierdzono, iż obwiniony nie posiada on przy sobie dokumentu uprawniającego go do prowadzenia pojazdu, którym się poruszał. Jednocześnie z uwagi na głośną pracę wydechu w motocyklu wezwano kolejną załogę Policji wyposażoną w sonometr, która przeprowadziła pomiar poziomu dźwięku, wskazując, iż został przekroczony poziom hałasu zewnętrznego o 17dB, w związku z czym zatrzymano kierującemu dowód rejestracyjny tegoż pojazdu za pokwitowaniem.

Na miejscu nie zastosowano wobec P. D. postępowania mandatowego. Po zakończeniu interwencji obwiniony odholował pojazd z miejsca zdarzenia we własnym zakresie.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionego P. D. (k. 50-51), częściowo zeznania świadka M. G. (k.60 protokołu rozprawy na CD), częściowo zeznania świadka J. S. (k. 60 protokołu rozprawy na CD, k. 9 protokół przesłuchania świadka od słów „w dniu 28 marca” do słów „Postępowania mandatowego nie zastosowałem”), pisemną opinię biegłego z załącznikami (k.155-170), ustną-uzupełniającą opinię biegłego (k. 185 protokołu rozprawy na CD), notatkę urzędową (k.1-1v), protokół oględzin (k. 4-5), świadectwo legalizacji (k.13), instrukcję obsługi Videorapid 2 (k.65-74), materiał filmowy na CD (k. 3).

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W toku postępowania sądowego na rozprawie w dniu 15 września 2016 roku przyznał się do tego, że w dniu 28 marca 2016 roku około godz. 12:10 na drodze publicznej ul. (...), kierując motocyklem marki S. o nr. rej. (...), nie posiadał przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem, bowiem jak wyjaśnił dokument prawa jazdy zostawił w domu, w innej kurtce. Do popełnienia pozostałych czynów nie przyznał i wyjaśnił, że przekroczył prędkość, ale na pewno nie na tyle, co podaje Policja, bowiem zawsze stara się uważać, by nie przekroczyć prędkości 50km/h, gdyż wie, co za to grozi, a prawo jazdy jest mu potrzebne do pracy i w domu, żeby wozić żonę w ciąży. Wyjaśnił także, że jak policjant wyszedł z lizakiem na jezdnię, zatrzymał się do kontroli drogowej, jednocześnie był zaskoczony, że po chwili dojechał inny radiowóz, z którego „wypadł” policjant, bardzo opryskliwy. Obwiniony wyjaśnił, że był skupiony na jeździe i patrzył przed siebie, nie wiedząc, że jadący za nim policjanci chcieli aby się zatrzymał. Po tym zdarzeniu obwiniony sprzedał motocykl. Co do spowodowania zagrożenia w ruchu, wyjaśnił, że normalnie zmieniał pas, nikomu nie zajeżdżał drogi i nie wymuszał pierwszeństwa. Nie musiał nikt hamować.

Obwiniony wyjaśnił, że nie wiedział, że jedzie za nim radiowóz, nie słyszał sygnałów, wzywających go do zatrzymania. Miał na głowie kask, a w motocyklu głośny układ wydechowy (co zostało stwierdzone podczas kontroli). Jak dojechał do skrzyżowania ul. (...) z Ludną to mijal inne samochody z prędkością 5-10 km/h, z uwagą i powoli. Obwiniony wskazał, że nie ma mandatów za przekroczenie prędkości, zawsze jeździ trzeźwy. Wyjaśnił, że prawo jazdy jest mu potrzebne, dlatego dba, aby go nie stracić. Nie miał powodu, aby nie zatrzymać się do kontroli. Motocykl ma widoczne tablice rejestracyjne.

Obwiniony jak stwierdził nie jest w stanie wskazać o ile przekroczył prędkość, ale w jego ocenie na pewno nie o więcej niż 50 km/h. Nie wiedział, że układ wydechowy jest na tyle głośny, aby uniemożliwiać usłyszenie wszelkich sygnałów oraz, że przekracza dopuszczalne normy. Obwiniony wyjaśnił, że radiowóz, który później przyjechał na miejsce kontroli, to był nieoznakowany czarny Passat. Policjant, który go zatrzymał i wyszedł na ulicę, miał oznakowany samochód.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego P. D. za wiarygodne tylko w części, gdzie przyznał, iż w miejscu i w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie, jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) do ul. (...), kierował motocyklem marki S. o numerze rejestracyjnym (...), jak również, że przekroczył dozwoloną znakiem prędkość, a w trakcie kontroli nie posiadał przy sobie dokumentu uprawniającego go do kierowania pojazdem, tj. prawa jazdy. Sąd uznał również za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego, co do tego, że układ wydechowy motocykla był głośny i w jakich okolicznościach zmienił pas ruchu z lewego na środkowy przy skrzyżowaniu ul. (...) z Wioślarską.

W ocenie Sądu, brak było dowodów w sprawie, które mogłyby podważyć wiarygodność wyjaśnień we wskazanym zakresie. Wyjaśnienia obwinionego w tej części znajdują potwierdzenie w pozostałych, uznanych za wiarygodne dowodach, stanowiących podstawę ustaleń faktycznych, a przede wszystkim w zeznaniach świadków M. G. oraz J. S.. Mając to na względzie Sąd, nie mając dowodów podważających wyjaśnienia obwinionego, nadał im w tej części przymiot wiarygodności (k. 50-51). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie tego, że nie przekroczył on dozwolonej prędkości o więcej niż 50 km/h. Odnosząc się bowiem do tej kwestii, Sąd uwzględnił dowód z zeznań wspomnianych już świadków, nagrania pochodzącego z video rejestratora (k. 3), jak też opinię pisemną i ustną biegłego, z których wynika iż obwiniony znacznie przekroczył ograniczenie prędkości

Za częściowo wiarygodne, Sąd uznał zeznania świadka M. G. (k. 60 protokołu rozprawy na CD, k. 58-58v), tj. w zakresie, w jakim stwierdza, iż: w ustalonym czasie i miejscu, w określony sposób i konkretnym urządzeniem dokonała kontroli prędkości, a także w zakresie opisu działania Videorapid 2 oraz co do faktu samego udziału w pościgu za obwinionym aż do jego zatrzymania. We wskazanym bowiem zakresie jej zeznania są zgodne z pozostałym, wiarygodnym materiałem dowodowym. Natomiast zeznania świadka w części, w której podaje, że obwiniony musiał widzieć i słyszeć pościg i wezwanie do zatrzymania, w ocenie Sądu, są jedynie subiektywną oceną świadka.

Sąd uznał za częściowo wiarygodne zeznania świadka J. S., tj. co do samego faktu dokonania pomiaru prędkości pojazdu, jakim poruszał się obwiniony w podanym miejscu i czasie, pościgu za nim oraz co do tego, że został on zatrzymany przy Moście P. przez inną załogę Policji. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka także, co do przeprowadzenia przez świadka interwencji wobec obwinionego i ujawnienia, że nie posiada on przy sobie dokumentu potwierdzającego posiadanie przez niego uprawnień do kierowania oraz co do zatrzymania dowodu rejestracyjnego pojazdu marki S. z uwagi na przekroczony poziom hałasu zewnętrznego, który został zmierzony sonometrem. Zeznania w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, tj. w zeznaniach świadka M. G., materiale filmowym a także w samych wyjaśnieniach obwinionego.

Wskazane przez świadków wyniki pomiarów prędkości, poza jednym, nie znalazły potwierdzenia w przeprowadzonej przez biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów pisemnej opinii z dnia 27 września 2017 roku oraz opinii ustnej dokonanej na rozprawie w dniu 20 listopada 2017 roku. Po przeanalizowaniu materiału dowodowego biegły stwierdził, że użyty w sprawie przyrząd Videorapid 2 był sprawny i posiadał wszystkie wymagane prawem dopuszczenia. Biegły w swojej opinii dokonał analizy łącznie siedem pomiarów wykonanych przez urządzenie, jednakże tylko cztery z nich biegły z przyczyn technicznych mógł w obiektywny sposób ocenić.

Na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2016 roku biegły w związku z zaleceniem Sądu złożył uzupełniającą opinię ustną (k. 185 protokołu rozprawy na CD). Biegły podtrzymał w całości sporządzoną przez siebie uprzednio opinię pisemną, wskazując jedynie, iż doszło w niej do dwóch omyłek pisarskich: przy wynikach na k.1 opinii należało dopisać, iż ustalone prędkości są „nie mniejsze niż” oraz na k. 11 opinii (trzeci wers od dołu) zamiast słowa „zaniżenia” powinno się wpisać „zawyżenia”. Biegły, opiniując, wyjaśnił znaczenie użytych przez niego w opinii pisemnej zagadnień oraz w jaki sposób doszedł do takich a nie innych wniosków. Jednocześnie wyjaśnił, że pomiar numer 4 dokonany w czasie 12h03m55s – 12h03m58s mógł zostać przez oskarżyciela odczytany jako w czasie 12h03m59s.

Biegły zarówno pisemnie, jak również ustnie opiniował, w sposób rzetelny, kompetentny i wyczerpujący, co pozwoliło zakwalifikować ten dowód jako istotny dla sprawy. Wnioski zaprezentowane przez biegłego są zrozumiałe i logiczne i dlatego zarówno opinia pisemna wraz z załącznikami, jak i ustna zostały przez Sąd, zakwalifikowane jako dowody w pełni wiarygodne i bardzo istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd uznał za wiarygodny dowód w postaci nagrania filmowego, znajdującego się na płycie CD na k. 3 akt sprawy. Nagranie to zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia służącego do pomiaru prędkości Videorapid 2, które obsługiwane było przez osobę do tego uprawnioną. Nagranie to podzielone zostało i zapisane przez urządzenie w postaci 12 plików o rozszerzeniu mkv. Strony nie kwestionowały tego dowodu, Sąd również nie dostrzegł z urzędu żadnych powodów, dla których należałoby odmówić mu wiarygodności.

Sąd dał wiarę także pozostałym dowodom ujawnionym na rozprawie w postaci: notatki urzędowej (k. 1-1v), protokołu oględzin (k. 4-5), świadectwa legalizacji (k. 13), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 27), pism WRD KSP (K. 64, 104), instrukcji obsługi Videorapid 2 (k. 65-74), umowy kupna – sprzedaży (k. 79), pisma biegłego (k. 91), pisma spółki (...) sp. z o.o. (k. 99), informacji z rejestru wykroczeń (k. 130), danych z KRK (K. 129), opinii biegłego (k. 155-170). Ich treść nie została zakwestionowana w toku postępowania przez strony. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy nie daje podstawy do przypisania obwinionemu popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92a kw jest, aby osoba prowadząca pojazd mechaniczny nie zastosowała się do ograniczenia prędkości, które może wynikać m.in. ze znaku drogowego poziomego, co w rezultacie powoduje, iż dochodzi do przekroczenia dopuszczalnej w danym miejscu prędkości.

W opisie zarzucanego w punkcie pierwszym wniosku o ukaranie czynu wskazano, że obwiniony naruszył zasady przewidziane w § 27 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w ten sposób, że w dniu 28 marca 2016 roku ok. godz. 12:03:59 w W. na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i kierując motocyklem marki S. o numerze rejestracyjnym (...), jechał z prędkością 159 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 70 km/h wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 89 km/h. Biegły w swojej pisemnej opinii wykazał, że pomiaru tej prędkości dokonano urządzeniem Videorapid 2, które było sprawne i posiadało wszystkie wymagane prawem dopuszczenia, jednakże wynik tego pomiaru pozwolił na ustalenie, że obwiniony poruszał się wówczas z prędkością nie mniejszą niż 123,77 km/h. Sąd uznał wnioski biegłego za wiarygodne, bowiem biegły logicznie wytłumaczył dlaczego taką właśnie prędkość motocykla w tym dokładnie czasie można stwierdzić na podstawie nagrania z dokonanego pomiaru. Wobec tak ustalonego faktu, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia tego czynu, z tym ustaleniem iż jechał on z prędkością mniejszą niż wskazana w zarzucie, tj. 123,77 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 70 km/h, wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 53,77 km/h, co stanowi wykroczenie z art. 92a kw.

Co do dwóch pozostałych sformułowanych we wniosku o ukaranie dwóch innych zarzutów o popełnienie przez obwinionego czynów zabronionych z art. 92a kw, Sąd uznał, iż materiał dowodowy nie daje podstaw do kategorycznego i pewnego stwierdzenia, jka bardzo obwiniony w czasie wskazanym przez oskarżyciela przekroczył dozwoloną prędkość. Samo stwierdzenie, że obwiniony przekroczył prędkość, bez możliwości precyzyjnego określenia z jaką prędkością w konkretnym czasie się poruszał, nie daje podstaw do przypisania obwinionemu odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92a kw. Jak wynika z materiału filmowego zgromadzonego w sprawie oraz z pisemnej i ustnej opinii biegłego, przedstawione na nagraniu wyniki pomiarów (poza pomiarem dokonanym o godz. 12:03:59, co wyjaśniono wyżej) nie pozwalają na pewne i kategoryczne stwierdzenie z jaką prędkością poruszał się obwiniony o godz. 12:04:09 i o godz. 12:04:39. W konsekwencji w zakresie czynów z pkt. 2 i 5 wniosku o ukaranie obwinionego należało uniewinnić.

Jednocześnie P. D. został obwiniony o to, że kontynuując jazdę na drodze publicznej skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) wykroczył przeciwko przepisom o porządku drogowym, określonym w § 111 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o numerze rejestracyjnym (...), w celu uniknięcia kontroli, nie zastosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych podawanych przez funkcjonariusza Policji poruszającego się radiowozem nieoznakowanym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nakazującego zatrzymanie pojazdu, to jest o popełnienie wykroczenia z art. 92 § 2 kw. Wykroczenie z art. 92 § 2 kw popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Wykroczenie to jest zagrożone karą grzywny albo nagany. Podmiotem stypizowanego w tym przepisie wykroczenia może być wyłącznie sprawca prowadzący pojazd mechaniczny lub inny pojazd, jest to zatem wykroczenie indywidualne. W tym wypadku sprawca ma działać w celu uniknięcia kontroli, a więc wykroczenie to może zostać popełnione jedynie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. W myśl § 111 ust. 2 pkt 2 ww. Rozporządzenia jadący pojazdem samochodowym policjant może, w zakresie swoich ustawowych uprawnień, dawać kierującemu pojazdem polecenia do zatrzymania – w przypadku jazdy za kierującym, do którego skierowane jest polecenie – przez krótkotrwałe włączenie niebieskiego światła błyskowego i sygnału dźwiękowego o zmiennym tonie.

Stan faktyczny wskazuje na prawidłowe zachowanie funkcjonariusza Policji. Niemniej jednak zwrócić należy uwagę na treść wyjaśnień obwinionego, z których wynika, że jechał w kasku, motocyklem o uszkodzonym wydechu, który generował hałas zewnętrzny większy niż wskazuje na to norma dopuszczalna prawem. Sąd uwzględniając zasady doświadczenia życiowego uznał wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie za wiarygodne. Jednocześnie jak to wynika ze stanu faktycznego, obwiniony zatrzymał się na polecenie wzywającego go do zatrzymania funkcjonariusza Policji

z innego patrolu w okolicach Mostu P.. Z tego wynika, że nie można przypisać jego zachowaniu celowości uniknięcia kontroli drogowej. Zdaniem Sądu obwiniony nie wypełnił swoim zachowaniem znamion wykroczenia z art. 92 § 2 kw.

Ponadto P. D. został obwiniony o to, że w tym samym miejscu i czasie co w punkcie wyżej naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1, 4 i 5 Pord, w ten sposób, że kierując ww. motocyklem, zmieniając pas ruchu bez włączonego kierunkowskazu, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa innym pojazdom, jadącym po pasie, na który zamierzał wjechać, którzy chcąc uniknąć zderzenia, gwałtownie hamowali, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1, 4 i 5 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą w treści w/w przepisu za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny. Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Obwinionemu zarzucono naruszenie art. 22 ust. 1, 4 i 5 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, z którego wynika, że kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony oraz jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru.

Sąd, dokonując analizy całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie doszedł do przekonania, iż nie pozwala on na przypisanie obwinionemu winy w zakresie postawionego mu zarzutu. Nagranie z video rejestratora nie wskazuje na takie zachowanie obwinionego, a zeznania świadka J. S. stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami obwinionego w zakresie tego czynu. Zdaniem Sądu materiał, jaki się udało zgromadzić w niniejszym postępowaniu nie daje podstaw na jednoznaczne i pozbawione wątpliwości stwierdzenie, że rzeczywiście obwiniony wykonując określone manewry miałby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, którego skutkiem miałyby być gwałtowne hamowanie przez inne pojazdy. Sąd uniewinnił P. D. od zarzucanego mu w punkcie 4 wniosku o ukaranie czynu.

P. D. został obwiniony również o to, że w przedmiotowym dniu o godz. 12:10 na drodze publicznej ul. (...) wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 23 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując motocyklem marki S. o numerze rejestracyjnym (...), nie posiadał przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdami, to jest o popełnienie wykroczenia z art. 95 kw w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. o ruchu drogowym. Art. 95 k.w. stanowi, że kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, podlega karze grzywny do 250 złotych albo karze nagany. Kwestię wymaganych dokumentów określa art. 38 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu m. in. dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem. W ocenie Sądu wina obwinionego w tym zakresie nie budzi żadnych wątpliwości. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności wyjaśnienia samego obwinionego potwierdzają, że obwiniony nie posiadał przy sobie we wskazanym miejscu i czasie prawa jazdy uprawniającego go do kierowania motocyklem. Wobec braku wątpliwości Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia ww. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 95 kw.

Sąd, wobec uznania obwinionego P. D. winnym popełnienia zarzucanych mu wykroczeń z art. 92a kw i art. 95 kw oraz mając na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia oraz możliwości zarobkowe, wymierzył mu karę grzywny w wysokości 700 złotych. W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem, w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd zważył w pierwszej kolejności, że czyny, których dopuścił się obwiniony są społecznie szkodliwe, albowiem zostały naruszone zasady porządku w ruchu drogowym. Sąd zważył także na potrzebę zdecydowanej reakcji wymiaru sprawiedliwości wobec osób dopuszczających się takiego typu wykroczeń. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze, w

tym także wychowawcze jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. W ocenie Sądu wymierzona kara spowoduje, że obwiniony będzie w przyszłości z większą ostrożnością i rozważą poruszał się po drogach, jako kierowca będzie zachowywał bezpieczną prędkość przy poruszaniu się pojazdami oraz stosował się do przewidzianych prawem ograniczeń prędkości oraz do znaków drogowych. Jednocześnie Sąd uznał, że orzeczona kara grzywny należyście wyważyła okoliczności obciążające i łagodzące oraz będzie stanowiła odpowiednie ostrzeżenie dla obwinionego na przyszłość.

Sąd, orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 627 kpk, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 złotych tytułem wydatków postępowania, tj. tytułem części zwrotu wynagrodzenia dla biegłego za wydanie opinii oraz kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia a także kwotę 70 złotych tytułem opłaty sądowej od kary, ustalonej na podstawie art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. W pozostałym zakresie mając na uwadze sytuację materialną i osobistą obwinionego, zwolnił go z części wydatków postępowania, które przypadają na niego w części skazującej, zaś w zakresie uniewinnienia obwinionego od popełnienia zarzucanych mu w punktach 2 – 5 wniosku o ukaranie czynów na podstawie art. 118 § 2 kpw określił, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.